

**Onze kleine, grote wereld,
schepping
gegeven uit enkel liefde**

Zo wil ik naar de aarde kijken, de enige plek waar wij mogen en kunnen leven.
Zo wil ik naar het leven kijken, schepping van God, uniek, een geschenk uit enkel liefde.

De eerste beweging in onze werkelijkheid komt uit de hemel: schepping gebeurt aan ons iedere dag opnieuw: “vanuit de hemel” naar “de aarde” en nog groter en onvoorstelbaarder, naar het heelal. Ik word daar duizelig van... En in die eindeloze ruimte zweeft dat kleine planeetje aarde, en is voor ons Moeder Aarde, wij zijn haar kinderen.

We nemen langzaam aan afscheid van het kleine wereldje waarin Corona ons opsloot. Waarin we wellicht wat tot onszelf konden komen en bewust werden van wat belangrijk is, want in het gemis voel je de waarde.

Nu de wereld weer open gaat en groter wordt, is het aan ons “kinderen van Moeder Aarde”, om antwoord te geven op dat enorme gebaar van schepping “uit de hemel” en een “nieuw normaal” op te bouwen.

In mijn kleine wereld werd een prachtige kleindochter geboren. In mijn grote wereld voel ik de verantwoordelijkheid om zelf te doen wat gedaan moet worden, zodat zij ook een goed leven kan leven op deze aarde.

*Aarde, deze
enige denkbare
rond en blauw in de ruimte
met zon, maan en sterren,
seizoenen, rivieren die stromen naar zee.....*

*En niets valt omhoog
en alles omlaag
en niets is nog af
en alles nog nergens,
Maar hier en daar mensen
en steeds meer en overal mensen*

*die doen wat vandaag nog gedaan moet
die langzaam maar zeker
bezeten van liefde
de aarde opdelven uit de onderste afgrond*

Aarde, deze.....

Dit zijn de eerste en laatste woorden van een CD-vol muziek: "Het lied van de aarde", waarin Huub Oosterhuis al jaren geleden beschreef, hoe wij mensen onnadenkend en zelfzuchtig gericht op welvaart, een gevaar worden voor de volgende generaties, onze kinderen, hun kinderen en hun kinderen.

In een dialoog met de Schepper (een hemelse stem uit de hoogte van een sopraan!) groeit er een mogelijk antwoord. De muziek van Tom Löwenthal schudt je letterlijk wakker, heftig in disharmonie en "uit de maat", maar eindigend in een eeuwige deining van "rivieren die stromen naar zee".

Het "Lied van de aarde": een aanrader voor wie zich wil bezinnen op de toekomst van onze kleine, grote wereld, schepping, gegeven uit enkel liefde.

*Susan van Os, emeritus pastoraal werker
zingt in het Twents Liturgiekoor*